

102. Hele Verden kalder.

101

(Paa Fredag.)

Isidor Dannstrøm.

Vivo.

1. He-le Ver-den kal-der Barndoms-ti-den skjøn og blid- uh! den Bar-ne-

al-der er en ræd-som Tid! Bø-ger, Lec-tier, Sko-le-gang,

rit.
Præk og Skjønd og Tvang- Gud skee Lov, jeg ved da, at det snart en

En-de faar, thi paa næ-ste Fre-dag er jeg fjor-ten Aar.

2. Kan der tænkes værre
Plage end at høre paa,
At en voksen Herre
Kalder En: „den Smaa?“
Ja, der er saagar endnu
Dem, der sige: „Du!“
Sligt er jeg nu kjed af,
Og, ved Gud, det siger jeg:
Længer end til Fredag
Taalder jeg det ej.
3. Andre conversere, -
Jeg faar aldrig talt et Ord,
Og jeg ved dog mere
End de Fleste tror.
Vil jeg stundom tale med,
Har jeg straks Fortred -
Synes De maaske da
Ikke det er Tyranni?
Men, lad gaa! paa Fredag
Saa er det forbi.

4. Tænk, jeg kom i Vinter
Paa et Bal og klædt i Blaåt,
Og min Dragt var splinter -
Ny og sad saa godt.
Men der inclineerte ei
Fler end tre for mig!
Gud, hvor jeg blev vred da
Det var Drengene alle Tre -
Men, pas paa! paa Fredag
Skal De bare se.
5. Til min Søster Dorte
Gjør jo alle Herrer Cour,
Og naar hun er borte,
Hvem staar saa for Tour?
Tiden løber - tænk hvor rart:
Paaske kommer snart.
Jo vi skal vel se da
Frøknens, som i Kirken staar!
Gud skee Lov, paa Fredag
Er jeg fjorten Aar.

Erik Bøgh.